

Mayıs 2008
Sayı : 19

Haber Vizyon

“Ustamıza Saygı” özel sayısı

Dergimizin bu sayısı Sn. Dr. K.K.Atakan'a ithaf edilmiştir.

Dr. Atakan, Ekim 1976, Türk Hoechst, Topkapı

ÖZEL SAYI İÇİN BİRKAÇ SÖZ

Şirketimizin bugününü borçlu olduğu Büyüğümüz Dr.K.K. Atakan için uzun zamandan beri özel bir HaberVizyon sayısı çıkarmayı düşünüyorduk. Kendisinin çok değer verdiği meslekî kitaplarını firmamız kitaplığına bağışlamak özverisinde bulunması, bu düşüncemizin bir an evvel gerçekleştirmesine vesile oldu.

Dr. Atakan ile çalışma bahtıyarlığına erişmiş olan bizler, elinizdeki özel sayı ile anılarımızı genç arkadaşlarımızla paylaşmak istedik.

Dergimiz editörü değerli arkadaşımız Ayşe Sarısayın benden bir önsöz rica ettiğinde, önsöz olarak sadece iki kelime yazabileceğimi düşündüm.

'Ustamıza Saygılarımızla'

EDİTÖRDEN

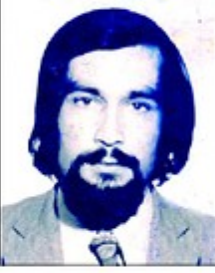
Dr. Atakan özel sayısının, dergiyi yayına hazırlayan bizler için de özel bir çalışma olduğunu belirtmek istiyoruz. Özeldi, çünkü "Dr. Atakan" ismi bu şirketin geçmişiyile eşanlamlıydı pek çoğumuz için. Uzun yıllardır burada olmamız nedeniyle de, kendi geçmişimiz demektir bir anlamda. Daha da ötesi, gençliğimiz demektir. Yıllar öncesine geri dönmek, pek çok anının canlanması demektir ve elbette ki çok özeldi.

Dergiye katkıda bulunan arkadaşlarımızın yazılarını hangi sıralamada yayınlayacağımıza bir türlü karar veremedik ve sonunda, işe giriş tarihi en eski olandan yeniye doğru gelmeyi uygun bulduk. Ardından da şöyle düşündük: Madem geçmişe doğru bir yolculuğa çıkıyoruz, neden biz de geçmişteki görüntülerimizle yer almayalım bu yolculukta?

Dergiyi okuyan genç arkadaşlarımız, isimlerimiz de olmasa tanıyamayacaklar belki bizleri bu fotoğraflardan. Ancak Dr. Atakan için böyle bir kaygımız yok. Onun bu görüntüleri yabancılamayacağına inanıyoruz, sonuçta Dr. Atakan bizleri yeni tanıdığı yıllardaki gibi bulacak karşısında.

Geçen yıllar hepimizi çok değiştirmiş de olsa, bu dergide onun karşısına ilk çıktığımız günkü gibiyiz: Henüz çok genç, biraz heyecanlı, tedirgin, ama çok umutlu...

R. MARKOPOLİ

60'lı yılların sonları. Türk Hoechst'ün Tünel'deki ofisinde çalışıyorum. Yakında bir ralliye katılacağım. O yıllarda yurtdışından malzeme getirmek bugünkü gibi değil, çok zor. Gece etapları için ek spota ihtiyacım var, piyasada yok, siparişini verdiğim spotlar bir türlü gelmiyor. Zaman daralmış, spot bulamazsam ralli suya düşecek, vs...

Fena halde dertliyim yani...

Bu arada işyerinden bir arkadaş, Dr. Atakan'ın arabasında iki adet spot gördüğünü söyledi. Bir an duraksadım: Dr. Atakan'ı tanıyorum ama hiçbir yakınlığım yok, tek bildiğim Topkapı'da yeni kurulan tesislerin Fabrika Müdürü olduğu, o kadar.

Kararsızlığım fazla uzun sürmedi. Hem çaresizim, hem de serde gençlik var. Aradım, durumu anlattım. Bu kez o duraksadı: "Spotlarımı size veririm, arabamı kullanamam ki..." Karşı çıktım: "Hayır, ne ilgisi var? Siz farlarınızı kullanacaksınız. Zaten normal koşullarda spotları kullanmak gerekmez ki? Hem geçici olarak istiyorum, sonra iade edeceğim, belki benim siparişlerim de gelir o zamana kadar..."

İkna etmek için konuşup duruyorum: "Ben hemen gelip alabilirim, tamam deyin yeter ki." O ısrar ediyor, alırsan arabamı kullanamam diye, ben diretiyorum, kullanırsınız diye.

Ah, o gençliğin verdiği cesaret!

Sonunda, "tamam" dedi. "ben bir bakayım. Olursa, fabrikada söktürürüm spotları."

Konuşma uzayınca, umudumu kaybettim. "Yokuşa sürüyor, kesin vermeyecek," dedim içimden. Ertesi gün ofise birisi geldi. Elinde kocaman bir paket: "Bunları Dr. Atakan gönderdi size..."

Çok şaşırdım. Açıp bakınca ne göreyim: dört tane normal araba farı. O model arabada dört tane far olduğundan, ikisini normal far, ikisini de spot sanmışlar. Hemen telefona sarıldım. "Ama efendim, ne yaptınız böyle?"

"Sen iki bekliyordun, ben dört tane gönderdim!" dedi. "Daha ne istiyorsun?" Ne diyeceğimi bilemedim. Doğru söylüyordu, daha ne isteyebilirdim ki! Fakat bunlar bildiğiniz normal araba farıydı. Benim istediğim spotlarla uzaktan yakından alakası bile yoktu. Sonra öğrendim ki arabanın farlarını söktürünce farsız arabayı ne yapsın, garaja çektiymiş, arabasız kalmış!

Dr. Atakan böyle biriydi. Gençliğin verdiği cesareti (cahil cesareti de denebilir buna!) hoşgörmek bir yana, ciddiye alıp gereğini de yapan biri.

Kendisine sağlıklı, mutlu yıllar diliyorum.

1966- 1990*

60'lı yılların sonu, Türk Hoechst artık Topkapı'da

Dr. ATAKAN'DAN ÖĞRENDİKLERİM

AYÇA KOLÇAK

1974'de stajyer olarak çalışmaya başladığım firma olan Türk-Hoechst A.Ş.'de 1977 yılından itibaren takriben 11 sene sekreterliğini yaptığım Dr. Atakan'dan öğrendiklerimi halen uyguluyorum.

Dr. Atakan'ın öncelikle insan ilişkilerine verdiği önem, çalışanlar ile devamlı bir diyalog halinde olması, titizlik ve iş disiplini gibi özelliklerini sıralayabilirim. Sinirlendiğinde bile karşındakine belli etmemeye çalışır ve sakin davranırdı.

Karşılaştığı herkesle tokalaşır, günaydınlaşırdı. Geldiğini, kendisini görmeden önce gür sesini duyarak fark ederdik.

Günün koşturması içinde hiç aksatmadan saat 10.00'da bir elma yedi. Elmasını soyup ikram etmek bizim görevimizdi. Çok seyrek olarak unuttuğumuzda ise odasından çıkar ve kibarca saatin 10.00 olduğunu hatırlatırdı.

Kilosunu muhafaza etmek için yediklerine dikkat etmeye çalışır, öğlen yemeğinde ise mutfakta her gün tarife uygun olarak taze pişirilen 75 gr'lık çeltik pirinçten yapılan pilavı yedi. Dolayısıyla "Dr. Atakan'ın pirinci"nin takibi de, görevlerimiz arasındaydı. O zamanki aşçımız Kerim Usta tarafından ilk defa pişirilen yemeğin tadına da, önce kendisi bakardı.

Yazışmalara çok önem verir, taslak olarak hazırladığı veya yazdırdığı yazılar mekanik daktiloda 3-4 nüsha halinde defalarca düzeltildikten sonra son halini alırdı. Küçük bir yazım hatası için bile, yazıyı baştan sona yeniden yazmamız gerekirdi, bu yüzden de çok dikkatli olmak zorundaydık. Görüşülmesi gereken yazışmalarda ise, halen uygulanan "A/G" veya "G" ifadesi yer alırdı. Ayrıca takip edilmesi gereken yazışmalara "tekid" kaşesi basılır, 7/15 gün sonra tekrar yazı yazılır veya karşı tarafa hatırlatılırdı.

Sonuçta yapılan işte dikkat, takip çok önemli idi.

O zamanlar çok tedirgin olduğum, şimdi ise gülümseyerek hatırladığım hususlardan biri de, önemli telefon görüşmelerinde odasındaki direkt hattı arattırarak nasıl konuştuğumuzu dinlemesiydi. Bu konuşmalarda tedirgin olur, yanlış bir şey söylememeye çok dikkat ederdim. Telefon görüşmesi bitince de rahat bir nefes alır ve yanlış bir konuşma yapmadığım için sevinirdim.

1985 yılında ikiz oğlum olduğunda ise artık çalışamayacağımı düşünmüş ve işten ayrılacağımı bildirmiştim. Ancak Dr. Atakan'ın, haftada iki gün çalışmamı teklif etmesi beni çok şaşırttı, ama hoşuma da gitti ve unutamadığım bir çalışma sistemi oldu... Bu 4 yıllık sürede ise ayda birkaç kere "çocukları ne zaman kreşe veriyorsunuz" diye sormasını da...

Başlangıçta da dediğim gibi, ondan öğrendiğim pek çok şeyi bugün de uygulamaya çalışıyorum. O dönemden kalan az sayıda arkadaş olarak, bazı şeylerin üstünde çok titizlikle durduğumuzda birbirimizle "ne de olsa Dr. Atakan'ın eğitiminden geçmiştiz!" diye şakalaşıp gülümsüyoruz...

Sevgili Dr. Atakan'a kendisinden iş hayatımda faydasını gördüğüm çok şey öğrendiğim için teşekkür ederken, kendisine sağlık dolu günler diler, sevgi ve saygılarımı iletirim.

1974-1990*

2 Kasım 1977, Topkapı'da bir grup genç... Sağ başta Şemsaddin Sezmiş, ortada önde Ayça Kolçak

Ağustos 1983

Aralık 1987

"CUMARTESİ BURADAYIM, BEKLERİM..."

Ş. SEZMİŞ

Sn. Dr. Atakan ile 1977 Nisan ayında fabrikada çalışmaya başlamamla birlikte takr. 15 yıl çok yakın oldum. Bu süre zarfında herkes gibi ben de kendisinden o kadar çok şey öğrendim ki, ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu vesile ile bir kez daha Sn. Dr. Atakan'a sevgi ve saygılarımı sunar, geçmiş güzel günlere ve anılara teşekkür ederim.

O kadar çok anı ve güzel hatırladığım şey var ki, anlatmakla bitecek gibi değil...

Dr. Atakan'ın odası, eski arkadaşlarım çok iyi bilirler, işletme koridoru üzerinde İşletme Müdürlüğü ile yan yana idi. Kâmrân Bey her Cuma akşamı çıkarken, kapımızı açar ve "Şemsettin Bey, ben çıkıyorum, yarın (cumartesi) geliyorum. Sizin işiniz yoksa gelmeyin,

ben buradayım, gelerseniz görüşürüz" der ve giderdi. Bu tabii ki bana "gelin!" mesajı idi. Birlikte çalıştığımız yıllarda neredeyse istisnasız, her Cumartesi günü fabrikada olduk. Bu alışkanlık bugün de devam ediyor, Cumartesi günleri fabrikaya gelmeyince bir huzursuzluk hissediyorum, Dr. Atakan'ın Cuma akşamları "ben yarın fabrikadayım, Şemsettin Bey" deyişini hatırlıyor ve fabrikaya geliyorum.

Satış planlamanın acil, bazen de kapasiteyi zorlayacak talepleri olurdu. Bizler, "mümkün değil, veremeyiz, imkansız, vs." derdik, Kâmrân Bey ise üretim ile ilgili taleplere hiçbir zaman "yapamayız" demezdi, bu sözü hemen hemen hiç duymadım. Hep olumlu cevap verirdi, biz de hep verirdik, hep yapardık.

Sağlıklı nice uzun yıllar ve sevgiler.

1977-1990*

2 Kasım 1977, Topkapı
Fotoğrafın arkasına şu notu düşmüş Dr. Atakan:
"Equip ile, Pharma binası önü"

1997

1997

1978, Topkapı
Bir yıl sonra aynı yerde...

Fotoğrafın arkasındaki not daha uzun bu kez: "Ekip tam kadro"
Hemen ardından bir ekleme: "Kısmen".

Dr. Atakan ile çalışmak aslında ayrı bir zevkti.

Kendisiyle çalışmaya başladığımda, Almanya'da, üniversite hayatım hariç, 10 yıl makineci olarak ve yarı yarıya Almanya ve Türkiye olmak üzere 5 yıl Makine Mühendisi olarak, yani toplam 15 yıllık bir iş tecrübesine sahiptim. Dr. Atakan'ın yanında da 14 yıl çalıştım. Bu süre zarfında, o kadar çok olaya şahit oldum ki, anlatmaya kalksam, sayfalar yetmez. Hani derler ya, anlatılmaz, yaşamak lazım, işte öyle bir şey. Televizyonda hani sorarlar ya, aklınızda kalan yaşadığınız geçirdiğiniz enteresan olayları anlatabilir misiniz? İlk anda hiçbir şey yokmuş gibi geliyor insana, ama şöyle bir düşününce anlatacak çok konu çıkıyor.

Dr. Atakan, pek Almanca bilmezdi, ancak konuşulanları anlardı. Çok ilginçtir ki, Alman sekreterinin yazdığı Almanca yazıları da düzeltirdi. Her Cumartesi günü fabrikaya gelir, hafta içinden kalan işlerini tamamlar ve gitmeden önce firmada dolaşır, öyle evine giderdi. Bizlerden biri ile görüşeceği zaman, evrakin üzerine, şimdilerde Ünsal Bey'in yaptığı gibi, "Acele Görüşelim" anlamına gelen "AG" yazardı. Bu, bana borçlusunuz, 2 gün içerisinde borcunuzu ödemeniz gerekiyor, demek olurdu. "G" yazdığı zaman, borç ödeme süresi azami bir hafta oluyordu. Ancak, hemen görüşmek istediğinde "Çok AG" yazardı; yazıyı elinize aldığınız zaman hemen görüşmeye gitmeniz gerekiyordu. "AG" harflerinin yazılış büyüklüğüne göre, işin iyi veya kötü olduğunu anlardınız. "AG" çok büyük olduğunda, eyvah yine kötü bir şeyler var, hazırlıklı ol demektir. Dakikti, her şey zamanında olsun isterdi. Her ne bakımdan olursa olsun, tehlikeli bir durum olduğunda, gözünün önünde olsun isterdi. Herkes gibi göremediği veya duyamadığı bir durumdan çekinirdi. Gördüğün ve bildiğin bir şeyden korkma, derdi. Dört "T"si çok meşhurdur: Tertip, Takip, Terbiye ve Temizlik. Her şeyi uluorta herkes ile konuşma, derdi. Tabi ki bunu hangi birimiz uyguluyorduk, o da başka bir konu! Bazen kendinize göre önemli saymadığınız bir şey, onun için çok önemli olabiliyordu. Masamında üstünde halen, "Üç Maymun" figürü duruyor: Duymadım, Görmedim, Söylemedim.

Kendisiyle çalışma hayatımı düşündüğümde, nedense hep idari yönden yaşanan olaylar aklıma geliyor. Bunlardan üç tanesini anlatmaya çalışayım. İlk olay şu: Bir gün beni her zamanki gibi "AG"ye (Acele Görüşelim'e) çağırdı. Daha önceden, zamanın Personel Servisi Şefi Fatma Atabak'a hazırlattığı ihtarnameyi gösterdi ve "Bunu imzala," dedi. "Neden?" diye sordum. "Bir şey yok, sen imzala," dedi. Ben de "Peki" deyip imzaladım. İmzadan sonra, "Mazot tankından mazot alınmış, mazot da sizin üstünüzde zimmetli olduğu için, siz suçlusunuz, bu ihtarname de onun içindir," dedi. Arkamdan Oğuz Çolakoğlu da aynı şekilde imza attı. Bu ihtarnameler zannederseniz dosyalarımızda halen mevcut. Sonradan Oğuz Bey ile düşündük, neden bu ihtarnameyi aldık diye. Bir ara forkliftlerimiz, kirli ve sulu mazot nedeniyle sıkça arızalanıyor ve tamirat gerektiriyordu. Biliyorsunuz, forklift tamiri de oldukça maliyetli bir iş. Ben de forklift için mazot kullanan kişiyi takip ettim. Mazotu, mazot tankımızın altından alıyor. Mazot dinlendiği zaman tortusu dibe çöker, oradan aldığınız mazot tortulu olur, bunu da doğrudan forklifte kullanırsanız, anında teklemler başlar. Ben de bu arkadaşına, "Mazotu bir bidona al orada dinlendir, dinlendirdikten sonra forkliftin deposunda kullanırsın," dedim. Ancak, bu arkadaşımız mazotu biraz fazlaca alıyor, forklifte kullanıyor ve artanı da biriktirip, dışarda satıyormuş. Bu olayın ardından, işinden oldu tabii.

İkinci anıma gelince: Daha önceleri, Ampul Kısımımızda ahşaptan yapılmış ampul magazin kutuları kullanılıyordu. Bunlar, zaman zaman Atölye'ye boyanmaya gelirdi. Günlerden bir gün yine bu ahşap kutular, Boya Atölyesi önüne getirildi. Bunlar boyanmayı beklerken, bir de baktık ki, magazinler devamlı azalmakta. Meğerse bir arkadaşımız bu ahşap kutuları kırıp evine götürüyor ve sobasında yakıyormuş. Dr. Atakan, olayı duyunca bu arkadaşımızdan çok iyi güvenlik görevlisi olur, dedi ve kendisine fabrikamızı teslim etti.

Bu da üçüncüsü: Zamanında, imalat binamızda entiyon suyu ürettiyorduk. Bu sistemin, iki adet 3,5 metreküplük bir deposu vardı. Bir gün bu depolardan biri, havalığı çalışmadığından vakuma geçmiş ve çökmüştü. Biz tabii, "Eyvah, ne yapacağız" diye endişelenerek Dr. Atakan'a gittik ve durumu anlattık. Kendisi, "Vakumla çöken, basınçla tekrar düzeldi" dedi. Gittik, tanka basınç uyguladık, düzeldi. Bu tankları hâlâ kullanmaktayız.

İlk planda aklıma gelenler bunlardı.

Dr. Kemal Kâmrân Atakan'a sıhhatli ve mutlu nice yıllar temenni ediyorum.
1978-1990*

Yıl 1988, o dönemin Sefalosporin tesisi
Soldan sağa: Müjde Gönenç,
Süha Sarpaş, Ş. Sezmiş, Sevil hanım,
Necati Şendan, Ünsal Hekiman

Tarih belirsiz, 80'lerin sonu olmalı
Soldan sağa: Necati Şendan,
Namık Yener, Ramazan Hasanusta

Tarabya Filiz Restoran, 1988. Teknik ekip
yabancı konuklarla bir akşam yemeğinde.
Sağ baştaki iki genç O. Çolakoğlu ve Ü. Hekiman

Dr. ATAKAN İÇİN YAZMAK

Dr. Ü. HEKİMAN

Dr. Atakan hakkında yazmak gerçekten çok zor. Kendisi için özel bir HaberVizyon sayısı çıkarmaya karar verdiğimizden beri ne yazacağımı, nereden başlayacağımı düşündüm, ama yazı şekillenmedi bir türlü. Unutayım, üstüne düşmezsem arka planda kendi kendine şekillenir dedim, bu amaçla üstüne gitmedim. Böyle yaptığımda zaman zaman eski hatıralar belli belirsiz zamanlarda zihnimde canlandı, yazıya dökmek için yakalayıp aklımda tutmak istedim, gene tam anlamıyla beceremedim. Bu nedenle rahat bir zamanımda oturup yazmaya başlayayım, bakalım neler çıkacak dedim ve bir iş seyahati esnasında, otelde gece yarısı birdenbire uyanıp bu yazıyı yazmaya başladım.

Bir kişi hakkında yazı yazmak istediğiniz zaman, o kişinin belirli, kendine mahsus özelliklerini tespit eder ve yazınızda kişiyi bu özellikleriyle ön plana çıkarabilirsiniz. Ancak Dr. Atakan sözkonusu olduğunda bunu yapmak pek kolay olmuyor, yukarıda anlattığım türden zorluklar yaşıyor. Bu da, bence kendisinin belirli özelliklere sahip bir kişi olmayıp, çok özellikli ve çok yönlü bir kişiliğe sahip olmasından kaynaklanıyor. Böyle müstesna bir insan hakkında yazı yazmak gerçekten çok zor.

Dr. Atakan, herkesten farklı bir yapıya sahip. Çok iyi bir yönetici, centilmen, asil, gerçek bir İstanbul Beyefendisi, dürüst, sözünün eri, nüktedan, sabırlı, uzun vadeli strateji üretip sabırla uygulayan, tüm benliğiyle kendini firmaya vakfeden, kalender, her ortama uyum sağlayabilen, kültürlü, mesleğinin aşığı, çalışmakla mutlu olan, gençlere önem veren ve onları seçip yetiştiren, ülkemiz ilaç endüstrisinin temel taşlarından biri, detaycı, takipçi, arşivci, sık ve kaliteli giyinen, herkesi sayan, kendini saydıran ve sevdiren, sevecen, disiplinli, yeri geldiğinde sözünü esirgemeyen, insanları kırmayan, hatırlı, iyilikleri asla unutmayan, kötülükleri ise unutmaya çalışan, olaylara esprili yaklaşabilen, gergin ortamları yumuşatan, karmaşık sorunları aslında basit olan nedenlerini bulabilerek çözen, lider, adil, hesabını bilen, muhteşem bir hafıza sahibi, ketum, uzağı görebilen, insanların düşüncelerini okuyabilen, yemeği çok seven...

Gördüğünüz gibi Dr. Atakan'ın özellikleri, saymakla bitmiyor. Bütün bu özelliklerin bende muhtelif hatıraları var, yakın çalışma ortamı içinde yaşadığım, şahit olduğum çeşilli olaylar Dr. Atakan'ı bana bu özellikleri ile tanıttı. Bu hatıralar burada bir, iki sayfalık yazıya sığabilecek gibi değil, kalın bir kitabı doldurabilir. Aslında kendisinin bir kitap yazması, kendisinden sonra gelen kuşaklar için muhteşem bir kılavuz olacaktır. Şimdiye kadar yazmadı, ancak ben hâlâ ümidimi muhafaza ediyorum.

Dr. Atakan'la çok yakın çalışma imkanına sahip olmuş olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum. İş hayatında beni ben yapan Dr. Atakan oldu, insanın işini yapmanın ötesinde, işine aşık olabileceğini, iş ahlakının ne demek olduğunu kendisinden öğrendim. Bizleri O yetiştirdi. Kendimi Dr. Atakan'ın çiracı olarak tanımlamaktan da gurur duyuyorum, çünkü O her konuda gerçekten 'Büyük Üstad'.

Dr. Atakan bu sene başında çok değer verdiği kitaplarının bir kısmını İstanbul Üniversitesi'ne, bir kısmını da Firmamız kitaplığına bağışlayarak büyük bir fedakarlıkta bulunurken, Firmamıza bağını ve gençlerin yetişmesine verdiği önemi çok anlamlı bir şekilde ifade etmiş oldu.

Kendisine her şey için şükranlarımı sunuyorum, ailesi ile birlikte sağlıklı, mutlu uzun yıllar diliyorum.

1980-1990*

1988 veya 1989, PVA'nın önünde Sadun Ovalı ve Ünsal Hekiman ile

Aynı gün, aynı yerde Ahmet Sevil ve Sadun Ovalı ile

12 Aralık 1989, resmin arkasına düşülen not: "Cephalosporin", isimler bu kez fotoğrafın üstünde...

21 Kasım 1999.
Yıllar sonra Topkapı'ya bir ziyaret.
İlaç sektörünün duayenleri bir arada.
Gruplarının bir adı var: UKİD'ciler!
Yani; Uluslararası Kıdemli İlaççılar Derneği

Sn. Dr. Atakan'la ilgili birkaç anımı sizlerle paylaşmak istedim.

1985 yılı Nisan ayı. Merkez Depo bürosu, revir ile personel odası yanında küçücük bir odada Mehmet Yeral, Enes Aktaş ve ben çalışmaktaydık. Doğal olarak sigara içmek için soyunma odalarını kullanıyordum. Bir gün soyunma odasında sigara içiyordum.

Dr. Atakan uygunsuz durumlarla karşılaşmamak için, ıslık çalarak dolaşırdı. Onun ıslık çalarak geldiğini duyunca sigarayı hemen lavaboya attım, ama yakalanmış olmanın utancıyla attığım sigara, içtiğim son sigara oldu.

Askerden önce 1980 - 1983 yılları arası Türk Hoechst'te Ampul kısmında çalışmışım. Askerlik sonrası fabrikaya iş başvurusuna geldim. Personel'den eleman ihtiyacı olmadığını söylediklerinde, üzgün bir şekilde odadan çıktım ve koridorda Dr. Atakan'la karşılaştım. Beni görünce "evladım hoş geldin, bitirdin mi?" dedi. "Evet efendim, geldim, ama eleman ihtiyacı olmadığını söylediler" demem üzerine, birlikte Personel odasına gittik. "Hayırlı olsun evladım" dedi ve o günden sonra bana gösterilen güvenle 28 yıldır hizmetime devam etmekteyim.

Sendikalı memurlar olarak toplanıp ücret farkı için Dr. Atakan'ın karşısına çıkmıştık. Babacan bir tavırla bize "arkadaşlar, ileride bütün fabrikalar otomasyona geçecek, dışarıda da bir sürü üniversite mezunu arkadaş bekliyor. Ben teklifinizi duymadım, sizler de yanıma hiç gelmediniz. Haydi herkes işinin başına" demesi ayrı bir anektottu.

Bu vesile ile kendilerine sağlıklı ve huzurlu uzun bir ömür diliyorum.

1980-1990*

Yıl 1980, firmalar arası Futbol Şampiyonası. Düşülen not şöyle: "Championlar + Technique Director ile"

RECEP ERSOY

Dr. Atakan'la ilgili unutamadığım bir anım, 01.01.1989-31.12.1990 dönemi Toplu İş Sözleşmesi sırasında. Görüşmeler uzadı, bu meyanda biz de sendikamızın ve temsilciliğimizin kararıyla pasif eylem yapmaya başladık: Sakal bırakma ve alkışlamak gibi... Bir akşam iş çıkışı servislerin hareket saatini beklerken yine alkışlıyorduk, müdürümüz Dr. Atakan arabasıyla çıkıyordu. Gazete okumaktaydı, ama bizi görünce gazetesini bıraktı, o da alkışlarıyla bize katılarak, alkışlamamıza eşlik etti.

Kızacağını veya görmezden gelip gideceğini düşündüğümüz anda, bize alkışlarıyla katılması, aslında bizi sahiplenen bir yönetici olduğunu düşünmemize neden oldu. Zaten ondan sonra da fazla uzamadan sözleşmemiz herkesin mutlu olduğu bir şekilde imzalandı.

Dr. Atakan'la ilgili bir başka anım daha var. 1980'li yıllarda fabrikamız bugünkü ana imalat binasından ibaret küçük bir işletmeydi. İdari kısımlar da dahil olmak üzere, imalat kısımları, soyunma odaları, hepsi bir aradaydı. Bu ortamda Dr. Atakan'ın bir prensibi beni çok etkilemiştir. Yanında bir misafirle kısımları dolaşmaya çıktığında, yüksek sesle konuşarak gelirdi. Sanki, "ben geliyorum, toparlanın!" dercesine, bizlere bir mesaj verirdi. Yalnız dolaştığı anlarda ise, koridorlardan onun kendine özgü meşhur ıslık sesini duyardık. Yine bize bir mesaj verirdi sanki, "ben geliyorum, toparlanın!" dercesine....

Ben askerlik görevimi yapıp çalışmaya başladığımda ilk işyerim Hoechst olmuştur. İş hayatına ilişkin tüm bildiklerimi de burada öğrendim. Dr. Atakan'la çalıştığımız döneme ait birçok anım var. O günlerde sık sık duyurular çıkardı, çok katı bir disiplin uygulandığını düşünürdük, fakat bugün geriye dönüp baktığımda, her birinin bir yöneticilik dersi kadar önemli olduğunu anlıyorum.

1980-1990*

III-IV / 1977, VI. Dönem Toplu İş Sözleşmesi müzakereleri. Dr. Atakan'ın yanındaki rahmetli avukat, Dr. Celil Kalav.

KEMAL KÂMRAN ATAKAN'A AÇIK MEKTUP

A. SARISAYIN

Sevgili Dr. Atakan, birkaç gündür sizi düşünüp duruyorum. Ne yazsam, nasıl yazsam, hangi birini anlatsam? Henüz yirmi dört yaşındayken geldiğim bu şirkette geçen yıllara baktığımda, sizin başrolde olduğunuz öyle çok sahne anımsıyorum ki!

Hayat, ne tuhaf ve bir o kadar da olağanüstü bir serüven değil mi, Dr. Atakan? Zaman, fotoğrafların canlı renklerini günden güne soldurarak siyah-beyaz, soluk renklere çevirirken, bizleri de dönüştürüyor. Günün birinde geçmişe baktığımızda, bugün ulaştığımız yapının temel taşlarını kimlerin, hangi yaşantıların ve hangi olayların şekillendirdiğini tüm açıklığıyla görüyor, kendimizi çok daha iyi tanıyoruz artık.

Ben de iş hayatımın ilk on yılına baktığımda, sizin etkilerinizi çok net görebiliyorum. Üniversite öğrenciliğim sırasında part-time çalıştığım işyerlerini bir yana bırakırsak, geldiğim ilk büyük şirket Türk-Hoechst, görüştüğüm ilk müdür siz oldunuz. Telefonda bana yolu tarif ederken, o zamanlar bomboş olan Yılanlı Ayazma yolu için yaptığınız espriyi hâlâ hatırlarım: "Adına bakıp da korkmayın sakın, etraf bağ bahçe, ama yılan falan kalmadı artık!" Beyaz önlüğünüz vardı o gün üstünüzde, tavrınız ise babacan ve güleryüzlüydü. Karşınızdakine güven veriyordunuz. Dönüşte otobüste zorluk çekmemem için, o yılların meşhur doktor arabasıyla dönmemi sağlamıştınız, tüm karşı çıkmalarıma rağmen. Ayrılırken "söylemeyi unuttum, yemeklerimiz güzeldir," demiştiniz. "En iyi yemek de cumaları çıkar! Çalışanların Pazartesi tekrar gelmesini sağlamak için..."

O gün, doktor arabasıyla dönerken, ambalaj kısmında – o zamanki deyimle konfeksiyonda! – çalışan bir hanım da vardı. Davranışlarındaki rahatlık, uzun süredir burada çalıştığını düşündürmüştü bana. Kim olduğumu, niye geldiğimi, neredeyse soyumu sopumu inceden inceye soruşturmuş, verdiğim kısa yanıtlarla bir türlü yetinmemişti (Türk Hoechst dedikodu kazanının kadınlar kolu devredeymiş meğer!). Arabadan inerken de "bence hiç düşünmeyin, bu işe girin!" demişti. "Bir bakarsınız, emekli olmuşsunuz. Benim emekliliğime ne kaldı ki şurada!" Bir insanın ilk işinden emekli olması, anlaşılmaz ve asla düşünülmemeyecek bir durumdu benim için. Gülüp geçmiştim bu dileğe. Oysa şimdi emekliliğim geldi, geçiyor, ben hâlâ buradayım! O günü anımsayıp gülümseyerek...

Evet, sevgili Dr. Atakan, gerçekten de hoş bir gündü. Duvarlardaki "Kaytarma, mesela erken paydos memleket iş gücünü heder etmektir!" vb. yazıları biraz yadırgamış da olsam, iyi ve olumlu duygularla başlamıştı Türk Hoechst serüvenim. Dediğim gibi, bir işyerinin nasıl olması gerektiğini hiç bilmiyordum ki!

Meşhur tabelalardan biri:

"KAYTARMA Meselâ Erken Paydos Memleket İş Gücünü Heder Etmek Demektir"

Yıl 1997, artık çok şey değişmiş olmalı ki, Dr. Atakan da hayretle bakıyor bu yazıya...

Başka bir özdeyiş: Başarının sırrı 4T...

Düşünüyorum da, size pek de yakın değildim aslında. Siz "koscoca Dr. Atakan", ben ise henüz yirmili yaşlarında acemi bir çaylak! Dolayısıyla ortak bir çalışmamız da olmadı ilk birkaç yıl. İlginç olan şu ki, buna rağmen neredeyse her gün iletişim kurabiliyorduk. Elbette ki o yılların koşulları değişti; iş hacmi farklıydı, mekanlar küçüktü, hepimiz aynı çatı altındaydık, üstelik çalışanların sayısı da azdı, ama yine de tek gerekçe bunlar değildi bence. Siz bir şekilde "nabız yoklama" amacıyla bunu özellikle yapıyordunuz sanki. Çok da iyi yapıyordunuz aslında! Maaşlarımızın bankaya yatırılmadığı, nakit olarak ödendiği o yıllarda, bu işi her ay sonu, özellikle de zam dönemlerinde neden ille de kendiniz yapmak istediğinizi anlamakta güçlük çekiyordum önceleri. Oysa bu görüşmeler kısacık da olsa, insanların sizi biraz olsun tanıma fırsatını sağlıyordu, sizin de onları. En önemlisi ise, güven duygusu yaratıyor olmasıydı bence. Bir yere ait olma duygusunun yarattığı, olmazsa olmaz güven!

İşe başladıktan birkaç gün sonra, çalıştığım kısıma gelen bir yazının üzerinde el yazısıyla eklediğiniz "A/G, evveliyatı ile" sözlerini gördüğümde hiçbir şey anlamamış, o zaman müdürüm olan Şemsettin Sezmiş'e sormuştum, ne demek diye. Uzun uzun açıklamıştı, sizin kendinize has terminolojinizi: "A/G" acele görüşelim, demek; ama farklı çeşitleri de var. Örneğin "G" görüşelim, yani acelesi yok. Bazen de "A/G³" olabiliyor, yani konu o denli acil ki, uçarak gitmek gerekiyor Dr. Atakan'la görüşmeye, her birinin ayrı süreleri vardır, vs, vs...

O gün tanıştığım tek kavram "A/G" değildi, bir de "evveliyat" sorunu vardı... Türkçe bilgim bu sözcüğün ne anlama geldiğini anlayacak düzeydeydi elbette, ama ne yapacaktım şimdi? Onu da açıkladılar. Görüşmeye giderken, o konuyla ilgili tüm yazışmaları önceden okumuş olmam, hatta yanıma almam gerektiğini öğrendim, öyle yaptım ve bir daha da asla unutmadım.

"Evveliyat" sözcüğüyle ifade ettikleriniz öylesine önem kazandı ki zamanla sevgili Dr. Atakan, belki siz bile tahmin edemezsiniz bunu! İş hayatında bu kavramın ne denli vazgeçilmez olduğunu sizden öğrenirken, ilerleyen yıllar bu önemin iş hayatıyla sınırlı olmadığını, her alanda, neredeyse kişisel ilişkilerde bile bizi yönlendirenin "evveliyat" olduğunu öğretti bana.

Siz Türk Hoecsht'ten ayrılmadan önceki son 4 yılda ise, biraz daha yakın çalışma fırsatımız oldu. Sizden gerçekten de çok şey öğrendim. Dil açısından şimdiki genç kuşaklara iyiden iyiye yabancı gelecek "4 T" kuralınızı, yani "temizlik – tertip – takip – terbiye"yi, titiz çalışmayı (bilgisayarların adının bile anılmadığı o yıllarda, yalnızca tek bir harf hatası yüzünden defalarca daktilo edilen yazılar unutulabilir mi hiç?), birkaç kez kontrol etmeden hiçbir işi teslim etmemeyi (böyle yapmak bile hataları tümüyle engelleyemiyor ne yazık ki...), toplantılarda not tutmanın ve toplantı protokollerinin önemini (protokol tutmam için beni yanınıza aldığınız toplantılarda, söylenenleri kaçıracam diye nasıl da paniklerdim ilk başlarda...), disiplini (bazen abartılı bulsam da...), daha pek çok şeyi...

80'li yılların ilk yarısı. "İşletme müdürlüğü" odasında Ayşe Sarısayın, Süha Sarpaş, Dr. Atakan, Necla Kerkez ve Şemsettin Sezmiş.

Gülyüzlü ve babacan yaklaşımlarınızı, ne denli öfkelenmeniz de kendinize hakim olmaya çalışmanızı (üstelik size zararı dokunması pahasına!), ilişkilerdeki sıcak, ancak bir o kadar da politik tavrınızı ise bazen hayranlıkla, bazen de şaşkınlıkla izledim.

Ben de bazen çok titiz davrandığımda, genç iş arkadaşlarımla bu tavrımı anlamakta güçlük çektiklerini gördükçe, *"ne de olsa biz Dr. Atakan'ın yetiştirmesiyiz!"* diye içimden geçirirken, gülümsemekten alıkoyamıyorum kendimi... Ama inanın, sevinerek yapıyorum bunu!

Hayat, her alanda olduğu gibi burada da gül bahçesi değildi elbette, zaman zaman bazı tatsızlıklar da yaşamışsınız mutlaka. Ancak aradan bunca yıl geçtikten sonra, bunların ne olduğunu anımsamakta güçlük çektiğimi görünce, pek çoğunun önemsiz, o günün koşullarında olumsuz algıladığım, sonrasında ise üstünde durmaya değmeyecek durumlar olduğunu düşünüyorum. Farklı olsaydı, asla unutmazdım, değil mi?

Ancak tüm ayrıntılarıyla anımsadığım bir gün var ki, yaşadığım sürece unutmam olanaksız, sevgili Dr. Atakan! Yaklaşık 25 yıldır eşimle aynı işyerinde çalışıyor olmak, olumlu yönlerine rağmen zaman zaman sorun yarattığında, en çok da bu sorunlarla baş edemeyeceğimi hissedip bunaldığımda, hep o güne geri dönüyorum ve en çok Hüseyin'e, biraz da size sitem etmekten kendimi alıkoyamıyorum.

Bu mektup fazla uzadı galiba, şimdi yazmaya kalkarsam çok yer tutacak. Sözünü ettiğim günü anımsadığınızı sanmıyorum, sizi merakta bırakmak da istemiyorum aslında. Belki karşılaştığımızda anlatırım, belki de Hüseyin yazar aklına gelirse. Bakalım, nasıl denk düşerse artık...

Birlikte çalıştığımız yıllarda, size çeşitli konularda yazdığım dilekçeler olmuştur mutlaka, ama ilk kez bir mektup yazıyorum. İlk mektubumun heyecanıyla, *"sürç-i lisan ettimse affola!"* derken, size sağlıklı ve huzur dolu günler diliyorum.

İçten saygı ve sevgilerimle...

Hamiş: O meşhur "4T" kuralıyla ilgili küçük bir dedikodum var size. Benden duymuş olmayın, ama tüm sözcükleri tam ve doğru olarak hatırlayan pek yok aramızda. Üstelik ben de dahilim buna. Kimimiz "taltif" in de olduğunu söyledi, kimimiz "taklit"ten söz etti, ayrıca "teşekkür" de diyenler oldu. Bunların yanısıra "5T", hatta "6T"ydi diyenler bile vardı.

Malum, *"hafızai beşer nısyân ile maluldür"*, neyse ki Ünsal Bey 'evveliyat' ve 'belgeli konuşma' prensiplerine uygun olarak bu konuya açıklık getirdi.

Çoğumuzun aklında, bir de "taltif" ya da "teşekkür" vardı, diye kalmış olması biraz tuhaf, değil mi? Bunun nedeni, tembel öğrenciler olduğumuzdan yeterince taltif ve teşekkür alamadığımız için duyduğumuz özlem mi acaba? Ya da bu sözcükler kullanılmadan da, taltif ve teşekkürün olduğu bir ortamda yetişmiş olmamız mı, ne dersiniz?

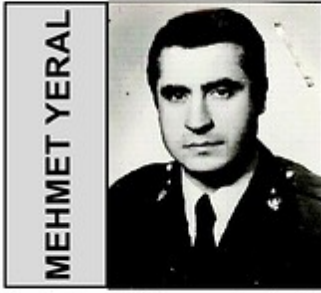
1981-1990*

80'li yıllarda "Konfeksiyon" kısmı

Türk Hoechst'ün "Kadınlar Kolu" bir öğle yemeğinde...

Şirketimizin o zamanki adıyla Türk-Hoechst'e, yani PharmaVision'a girişim 1982 yılına rastlar. Askerlik sonrası başvurduğum ilk işyeriydi. Karanın bir türlü ak görülemediği üniversite yıllarından sonra ülkemizde 1980 darbesi olmuş ve ortalık bir anda süt limana dönmüştü. İşyerlerindeki tedirginlik garip bir suskunluğa bırakmıştı kendini. İşçi ücretlerini hükümetin atadığı bir hakem belirliyordu. Patronlar rahattılar. Kâmrân Bey ile ilk iş görüşmem, böyle bir ortamda olmuştu. Uzunca bir masanın iki tarafındaydık. Daha ziyade ben konuşuyordum. Bana kendimi anlattırıyordu. Görüşmenin bir yerinde "bu işler pistonsuz olmuyor, işte böyle bir ükedeyiz. İlla ki bir işe girmek için torpil lazım" demiştim. Bir an suskunluk olmuş sonra bana birden "Nijerya'ya gider misiniz?" diye sormuştu. Hiç düşünmeden "giderim" dedim.

Yerinden kalktı ve sekreterine (Ayça Kolçak) Nejat Eczacıbaşı'nı bağlamasını söyledi. Hal hatır sorulduktan sonra Nejat Bey ile Fransızca konuştuğundan, hiçbir şey anlamamıştım. Görüşmemiz bittikten sonra "tamam, bakacağız," dedi. "Biz sizi ararız."

Son görüşmemizden 1-2 ay geçtikten sonra bir gün aradılar. Yine aynı masanın etrafındaydık. "Nijerya'yı unutun, sizi buraya alıyoruz, ancak burayı umarım karıştırmazsınız" dedi. Ne demek istediğini anlamıştım. Bir şey ima etmişti. Yine dayanamamış, her zaman emekçinin yanında olacağımı söylemişim birden. Yine garip bir suskunluk olmuştu. İşte o zaman tüm iş hayatım boyunca hiçbir zaman unutamayacağım, her zaman ve her olaydaki duruşuyla kanıtlamış olduğu, beni müthiş etkileyen ve de müthiş şaşırtan şu cümleyi söylemişti : **"Yasalar çerçevesinde, yasal hakların gerektirdiği tüm işlerde tabi ki, sizin göreviniz de bu olmalı zaten."**

Şimdi geriye dönüp baktığımda kendimi iş hayatında çok şanslı bir insan olarak görüyorum. Yurtsever ideallerimi iş hayatında gerçekleştirmek istememde her zaman destek gördüm. Daha o zamanlar atıkların uygun şekilde bertaraf edilmesini söylediğimde beni yönlendirdi. Her zaman **'Ben dürüstüm demek önemli değildir. Dürüstlük her insanda olması gereken esastır. Önemli olan dürüst davranmayanların yanlarında susmamaktır'** derdi.

Kâmrân Beyi satırlara sığdırabilmek çok zor. O kadar çok anı var ki! Sevilen ve sayılan müthiş bir lider yönetici. Bir öğretmen. Sert, ama insanları her zaman kazanmak isteyen şefkatli bir baba.

Onunla 8 yıl birlikte çalıştık. Zaman zaman bana verdiği ilk ivmenin hâlâ sürüyor olmasını düşünüyorum. Onunla çalışmak tadına doyumlayan bir zevk oldu benim için. Bana kızdığı günlerde dahi bir an olsun kırgınlık duygusu taşımadım kendisine karşı. Hep öğretici oldu. Beraber çalıştığı kişiye firmasına ve ülkesine yararlı olunmasını aşıladır. Başarının sırrına erendi. 1982-1990

Bir zamanlar "Temizlik Kupası" yarışmaları olurdu. 24 Ağustos 1990 tarihli bu fotoğrafın arkasında şu not var:
"20. Temizlik kupası tevziyatı. Bakalım kim alacak?"

Aynı gün temizlik kupası verilirken.
Kazanan kısım : Atölye

UNUTULMAZ BİR DERS: HOŞAFIN SUYU

H. SARISAYIN

1983 Ağustos ayında Türk Hoechst'te işe başlamadan önce de duymuştum Dr. Atakan'ın adını. Eşim (Ayşe) 2 yıldır orada çalışıyordu. Bana Dr. Atakan diye birinden ilk söz ettiğinde adının Atakan olduğuna neredeyse emin olduğum bu kişinin tıp doktoru olduğunu sanmıştım.

"Hayır, tıp doktoru değil!"

"Ne bileyim, doktor deyince... Peki, soyadı ne?"

"Atakan soyadı zaten!"

"Hay Allah, adı ne öyleyse?"

"Kâmrân Atakan. Gerçi çok az kişi Kâmrân Bey diyor. Bir de Kemal'i var başında, ama onu yalnızca kısaltmada kullanıyor. Dr. KKA yani! "

"Amm da karışıkmiş!"

Ayşe işe başladıktan kısa bir süre sonra, askere gitmiştim. Askerliğin bitmesine yakın iş bulma telaşı başladı. Birkaç yere başvuru, iş görüşmeleri, koşturma, heyecan... Şansım da fena değildi galiba, kısa sürede farklı seçenekler oluşabildi iş açısından. Ancak benim gözüm gazete ilanıyla başvurduğum büyük bir ilaç şirketindeydi. Uzun görüşmelerin ve sınavların ardından, yüze yakın başvurudan elene elene iki kişi kalmıştık. Sonuç iyi gibi görünüyordu da, işe tek kişi alınacaktı ve son anda her şey tersine dönebilirdi.

Bu arada Ayşe, Dr. Atakan'ın başvuruda bulunduğum şirkette son görüşmeyi yapacağım müdürle yakın ilişkisi olduğunu biliyordu, ama kendisiyle bu konuyu görüşmeye cesaret edemiyordu bir türlü. Birkaç gün süren kararsızlıktan sonra, Dr. Atakan'la konuşmaya karar verdi. Dr. Atakan, çok olumlu yaklaşarak elinden geleni yapacağını söylemiş, ama bir şartla: "Sizi tanıyorum, hiç endişem yok, ama eşinizi hiç tanımıyorum. Tanımadığım birisine referans olmam, doğru değil. Gelsin, tanışalım, biraz sohbet ederiz, gözüm tutarsa görüşürüm istediğiniz kişiyle..."

Dr. Atakan'ın isteği, bana da çok makul geldi. Hemen randevu aldık ve bir Cuma akşamı, iş çıkışına yakın bir saatte fabrikaya gittim. Dr. Atakan'ın odasına girdiğimde saat beşe geliyordu. Orada ne kadar kaldığımı hatırlamıyorum, konuştuklarımızın ayrıntılarını da... Tek aklımda kalan, odadan çıkıp sonucu Ayşe'ye söylediğimde onun yüzündeki şaşkınlık, hatta dehşet ifadesi oldu: "Ben öteki işten vazgeçtim, ay başında burada Kalite Kontrol Laboratuvarı'nda işe başlıyorum!"

Ayşe'nin tepkisi umduğumdan daha büyük oldu. İzleyen günlerde, hatta gecelerde saatlerce tartıştık aynı işyerinde çalışmanın olası yararlarını ve zararlarını. Ama Dr. Atakan öyle sevimli bir şekilde kanıma girmişti ki o görüşmede, Ayşe'yi ikna etmeyi başardım.

Az kaldı unutuyordum, bir de maaş konusu vardı: Öteki şirketten çok az daha yüksek bir maaş önermişti bana. Ama aradaki fark öylesine azdı ki, yüzde hesabına bile girmiyordu neredeyse. Bana göre çok kolay, Ayşe'ye göre ise çok zor olan o kararı verip işe başlarken, yıllar boyunca işyeri kökenli her sorunumuzda Ayşe'nin şu esprisini duymak zorunda kalacağımı bilmiyordum henüz: "Kendini on liraya sattın!" Oysa hâlâ aramızda hoş bir espri olan "kendimi satma" nedenim, Dr. Atakan'ın unutulmaz sohbeti, sıcak davranışı ve kendine has tavrıyla bana verdiği güven duygusuydu.

Daha sonraları şirkette eşlerin çalışmasına ilişkin yeni düzenlemeler oluşturuldu. Ben işe girerken böyle bir uygulama yokken sonradan olması tümüyle Ayşe'yle benim yüzümden mi, bunu bilemiyorum, gerçi bizimle aynı durumda olan Sema-Necmettin Ayan çifti de var, ama çorbada biraz tuzumuz oldu galiba...

1 Şubat 1984, eşlerin çalışmasına ilişkin düzenlemeler devrede yok henüz...

Bu tuhaf işe giriş hikayesinden sonraki yıllarda, Dr. Atakan'la yakın çalışma fırsatı buldum. Tabii ki bu ilişkide iyi günlerimin yanı sıra, şimdi hatırlamak bile istemediğim çok kötü günlerim de oldu. Ama geriye dönüp baktığımda bende kalan Dr. Atakan; her zaman güler yüzlü, o yumuşacık elleriyle sıkıca kavrayarak ve tam gözlerinizin içine bakarak elinizi sıktığında tüm sıcaklığını size ileten, vermek istediği mesajları bazı tipik hikayelerle, atasözleriyle, hatta fıkralarla veren, ne kadar gergin olursa olsun içinde bulunduğu ortamı yumuşatabilen, kendisine kesinlikle hayır denilemeyen ve bunu da karşısındakine hiç hissettirmeden, sanki o değil de, siz bunu istiyormuşsunuz ve o yüzden yapıyormuşsunuz duygusunu yaratmayı tartışılmaz karizmasıyla başaran, kendisini tanıtmaktan dolayı çok memnun olduğum, hep saygıyla andığım ve anacağım, eskilerin deyimi ile nev-i şahsına münhasır çok özel birisi.

Çalışmaya başladığım ilk yıllarda, bir gün Dr. Atakan beni yanına çağırdı ve Riva'da kurulma aşamasında olan zirai ilaç fabrikasının bazı reçetelerini rahmetli Ayhan Başiplikçi ile beraber laboratuvar şartlarında yapmamızı istedi. Bu iş benim Dr. Atakan'dan direkt olarak aldığım ilk işti ve bu yüzden de çok heyecanlandırmıştı. Ancak ne yazık ki bu heyecanım, Dr. Atakan'dan yediğim ilk, hatta belki de son tatlı-sert fırçaya engel olamadı!

Ayhan Bey zirai ilaç fabrikasının deposunda bulunan hammaddelerden pilot imalatlara yeterli miktarda getirtmiş ve bir haftasonu bu hammaddelerle yanlış hatırlamıyorsam laboratuvar boyutunda 4 deneme imalatı yapılmıştı. Sonrasında da bu imalatların numunelerini merkez firma Hoechst AG'ye analize göndermiştik. O dönemde laboratuvarımızda gaz kromatografi cihazı olmadığı için de bu numunelerin miktar tayin analizlerini biz yapamamıştık (aslında bu da kendi sonuçlarımızdan emin olmadan, hiçbir zaman dışarıya analiz numunesi göndermemek gerektiği konusunda Dr. Atakan'ın öğretilerine çok ters bir uygulamaydı ve mecbur kalındığı için yapılmıştı). Aradan 1 ay kadar geçti ve Almanya'dan analiz sonuçları geldi. Tüm üretimlerde bir aktif maddenin miktarı olması gerekenden takr. %30-40 oranında eksik bulunmuştu. Hemen Ayhan Beyi aradım ve bunun neden olabileceğini konuştuk. Bir dizi araştırmalar sonunda da söz konusu aktif maddenin süspansiyon formunda olduğu ve katı maddesinin kabın dibine çöktüğü tesbit ettik. Ayhan Bey de imalat için tartım yaparken kabın üst tarafından almış ve böylece konsantrasyon düşmüş. Biz ne yapacağız, bunu Dr. Atakan'a nasıl anlatacağız diye düşünürken, bana Dr. Atakan seni odasında bekliyor dediler. Koşarak odasına gittiğimde söylediklerini nasıl unutabilirim: "Sizin bu işiniz Nasreddin Hoca misali!" sözleriyle karşıladı beni. "Hoşafın suyunu alıp tanesini bırakmışsınız!"

Sanırım Dr. Atakan'dan aldığım ilk ders, bu olaydı. Son derece ağır, ama yine de insanı gülümseten bir uyarı. Unutmak mümkün değildi... Ondan sonraki tüm meslek hayatım boyunca da bir daha hoşafın tanesini hiç bırakmadım.

Şu anda icra kurulunda görev yapan tüm arkadaşlarımdan Dr. Atakan döneminde işe girmiş ve onun rahle-i tedrisatından geçmiş olduklarını düşünürsek, kendisinin bizler ve PharmaVision için taşıdığı önemi daha iyi anlatabilirim herhalde.

Dr. Atakan ile ilgili değinmek istediğim önemli bir nokta daha var: o da kendisinin senelerce kullanmış olduğu masasını bugün benim kullanıyor olmam! Bu yazıyı yazarken bir an düşündüm, masa dile gelse herhalde şu anda anlatmaya çalıştığım anılardan çok daha ilginçlerini anlatırdı ve bunlardan da hepimize hâlâ önemli dersler çıkardı.

Belli mi olur; belki Dr. Atakan kendi anılarını yazıyordu ve masanın dile gelmesine gerek yoktur...

1983-1990*

80'li yılların ilk yarısı, Soldan sağa: Hüseyin Sarısayın, Eyüp Çukurova, Ayla Kopdağı, Rezzan Hekimoğlu, Agim Beşkardeşler
Masada oturan: Ünsal Hekiman

"HOŞGELDİN BAYAN KANÇALI"

SEMA AYAN

Yıl 1981, Mayıs ayı, üniversite 3.sınıf öğrencisiyim. O sene fabrika stajı yapmam gerekiyor. Nerede yapabilirim diye düşünürken rahmetli Orhan Amcam (Orhan Kançal) "Seni bizim Kâmrân'a göndereyim"dediğinde, Dr. K.K.Atakan'ın adını ilk kez duymuş oldum. Kendisiyle tanışmam ise staj görüşmesi için, o zamanki adı Türk-Hoechst İlaç Fabrikası olan PharmaVision'a gelmemle oldu. Odasına girdiğimde babacan bir eda ile elimi sıkıp, yanaklarımdan öperek "Hoşgeldin Bn. Kançal" dedi. (Daha sonraki konuşmalarımızda bana hep aynı şekilde hitap etmiştir. Evlenince soyadımın değişmesine rağmen.) Bu candan karşılama beni çok mutlu etmişti, bu işyerinde bir aile ortamı olduğunu düşünmüştüm. Sonraki yıllarda yanılmadığımı anladım.Bu tanışma ve görüşme sonunda o yıl stajımı fabrikada yapamamıştım, fakat gelecek yıl için staj sözünü almıştım.

1982 yılı Temmuz-Ağustos ayları stajı, 1983 yılı Şubat ayı satış-pazarlama stajı, 1984 yılı 23 Nisan'da iş görüşmesi ve 1 Mayıs 1984 işbaşı. Bu tarihe kadar Dr. K.K.Atakan benim için öncelikle amcamın arkadaşı olmuştu. Fakat bundan böyle çalıştığım işyerinin Fabrikalar Müdürü idi.Çalışma hayatımın her döneminde kendisiyle ilgili pek çok anım var. Bazılarını sizlerle paylaşmak isterim. Ben gerek çalışmalarım gerekse davranışlarımla kendisini asla üzmemem gerektiğinin bilincinde idim. Fakat hayatımın en güzel olayını kendisine açıklarken o kadar zorlanacağımı asla tahmin etmezdim. 1985 yılı Ekim ayı, onun odasındayım. Sözüne nasıl başlayacağımı bilmeden, "Efendim biz bu haftasonu Necmettin Ayan ile sözlendik. Size söz çikolatası getirmiştim" dediğimde kendisi önce "biz de seni çalışıyorsun diye biliyoruz, sen neler yapmışsın böyle!" deyip kahkaha attı ve çok sevindiğini söyleyip tebrik etti. Evlilik izni dönüşü beni yanına çağırdı. Önce tebrik etti. Sonra da "önümüzdeki maaş zammında sana az zam yapacağım. Evin reisinin maaşı evin hanımından fazla olmalı. O nedenle senin zammını da Necmettin Bey'e vereceğim, haberin olsun. Sonuçta ikinizin de parası ortak" dedi. Bu davranışı çok hoşuma gitmişti. O an anladım ki, bana sadece Fabrikalar Müdürü olarak değil, bir aile büyüğü olarak tavsiyede bulunuyor, "evlilikte senin paran, benim param diye bir şey olmaz, hayat müsterektir" düşüncesini belirtmiş oluyordu.

Bir başka anım da, işe başladığım gün amcamı (benim Dr. K.K.Atakan ile tanışmamı sağlayan) kaybetmiş olmam. 1 Mayıs sabahı Dr. K.K.Atakan ile görüşmüş ve Kalite Kontrol Laboratuvarı'nda çalışmaya başlamıştım. Öğlen saatlerinde hastanede tedavi görmekte olan amcamın vefat ettiği haberini almıştım. Bu haberi Dr. K.K.Atakan'a ilettiğimde, insan hayatının bu şekilde sürprizlerle dolu olduğunu, insanın aynı gün içinde mutluluk ve üzüntüyü birlikte yaşayabileceğini söyledi. Kendisinin gözlerinde de arkadaşını kaybetmiş olmanın üzüntüsü belirmişti. Aynı yıl Temmuz ayı. Annem safra kesesi ameliyatı olacağı için tam gün izin alıp hastaneye gittim. Fakat ameliyat sorunlu geçti ve ameliyat öncesi 1 gece kalacağı söylenen annem, 1 hafta hastanede yatmak zorunda kaldı. O gece refakatçi kalıp ertesi gün Dr. K.K.Atakan'ın yanına gittim ve durumu anlattım. Henüz 3 aylık deneme süresini bile tamamlamamış olmama rağmen bana "sen hafta sonuna kadar iznilisin, annenle ilgilen" dedi. Henüz yıllık izin hakkım da yoktu. Ay sonunda maaşımdan kesinti bile yapılmadığını gördüğümde kendisinin insanlık yönünü bir kez daha takdir etmiş ve kendisine duyduğum sevgi ve saygım da bir kez daha artmıştı.

Anılar o kadar fazla ki, hepsini yazmaya kalksam, diğer arkadaşlara haksızlık olacağından son bir anımla yazımı tamamlamak istiyorum.

Yıl 2007, Aralık ayı. Dr. K.K.Atakan tarafından PharmaVision'a bağışlanan takriben 7-8 koli dolusu kitap, broşür vb. Bunların tasnif ve kütüphaneye yerleştirme işini Yasemin Asan ile birlikte yapıyoruz. Ben her kitaba kaşe basarken, kitaplardaki Dr. K.K.Atakan'ın imza ve kaşesini gördükçe, geçmişe döndüm. 1981'de başlayan ve 1989 yılında benim fabrikadan ayrılmamla biten birlikte çalıştığımız günlerdeki Dr. K.K.Atakan'ın, beyaz önlüğünün bütün düğmelerini iliklemiş, başında kepi ile imalat koridorunda dolaşmasını, bizlerin hatırlarını sorup, sohbetini kahkahalarla devam ettirmesini görür gibi oldum. Umarım kendisi de kitaplıktaki kitaplarını gördüğünde mutlu olacak ve anılarına doğru bir yolculuğa çıkacaktır.Fabrikada kendisi ile çalışma mutluluğuna ve şansına sahip olan bizler, kendisinden öğrendiğimiz çalışma disiplini ve prensiplerini bizden sonraki kuşaklara da biraz olsun aşılayabilirsek, kendisine en önemli hediye vermiş olacağımıza inanıyorum.

Mayıs 1984, bir başka "Temizlik Kupası" mükafat tevzi hazırlığı

Aynı gün temizlik kupası sahibini bulduğunda...
Kazanan kısım: "Konfeksiyon", kupa Yaşar Çinpolat'ın ellerinde

SS İLE SMS'NİN FARKI

SELİM SEYHAN

Ben, Dr. Atakan ile diğer arkadaşlarımız gibi çok fazla çalışma olanağı bulamadım. 1985 yılının Mayıs ayında Türk Hoechst'ün Riva/Beykoz'daki Zirai İlaç Fabrikasında başlayan ve 15 ay süren çalışma döneminde kendisinden o zaman fazla idrak edemediğim çok şey öğrendim. Uzun seneler yurt dışında, Amerika'da eğitim görüp daha sonra da çalışmış olduğum için o ülkenin nispeten rahat olan iş ilişkilerine alıştım. Dr. Atakan ise devamlı beni uyarmakta, iş hayatında kimseye fazla güvenmemek gerektiğini, özellikle yeni iş yerlerinde insanları tanıyana kadar çok kolay hata yapılabileceğini söylemekteydi. Artık ben de tedirgin olmaya, her şeyden şüphelenmeye başlamıştım. İçimden de kızıyor, bu kadar da güvensizlik olur mu, artık paralyze olup hiç bir şey yapamayacağım diye düşünüyordum. (Tabii, kızdığımı söylemeye cesaretim yoktu!!!)

Bir gün bir yazıyı okuduğuma dair, şuraya bir paraf atın, dedi. Ben de SS diye ismimin baş harflerini yazdım. Olmaz, dedi buranın sahibi Almanlar, onlar için de bu iki harfe, yakın tarihlerinden dolayı hassasdırlar, kötü hatıraları akla getirir, başka şey olmalı, göbek adın yok mu dedi. Nüfus kağıdında olmamasına rağmen, babam çocukken Mehmet Selim derdi, dedim. Bunun üzerine M harfini ortaya aldık, parafım da SMS oldu. O gün önemsiz gibi gözüken, bu ufak ayrıntının iş hayatında ve insan ilişkilerinde esasında ne kadar önemli olabileceğine geçen senelerde çeşitli vesilelerde tanıklık ettim.

1985-1986*

ÖNEMLİ BİR ÖĞÜT

S. ALTUNKAYA

Dr. Atakan'la ilgili sayısız anekdot var, ancak bana en ilginç gelenine değinmek istiyorum. Yatırım ve Proje toplantılarının başlangıcında, ilk önce takriben 10X20 cm ölçülerinde bir alüminyum plaka üzerinde pantografla yazılmış yazıyı bize ısrarla gösterirdi: 'Bir işi ucuza yapmanın en iyi yolu, başlangıçta doğru yapmaktır.'

1985-1990*

30 Ocak 1990, Tarabya, Filiz Restoran, Dr. Atakan, Şemsettin Sezmiş, Sinan Altunkaya

BİR YÖNETİCİ, BİR LİDER, BİR DUAYEN

F. KAZAK

1990 öncesi, o zamanki unvanı ile Türk Hoechst'te çalışmaya başlamış olup da, Dr. Atakan'dan etkilenmemiş, aradan bunca sene geçmesine rağmen, iş yaşamında ya da özel yaşamında onun bıraktığı izlerde yürümemiş bir arkadaşım olduğunu sanmıyorum.

Dr. Atakan ile tanışmam 1984 yılında KIPLAS İşverenler Sendikası'nda oldu. O dönemde KIPLAS üyesi işyerlerine toplu iş sözleşmeleri müzakereleri ve diğer hukuki konularda hizmet verirken, birçok işveren ve işveren vekili profesyonel yöneticiyle tanışma ve birlikte çalışma fırsatım oldu. Genç bir avukat olarak, iş dünyasında işçi sendikası liderleri, işveren sendikaları başkanları ile İş Hukuku alanında duayen profesörlerle, toplu iş sözleşmesi müzakerelerinin en kritik noktalarında, kriz, çatışma ve uzlaşma anlarında bir

arada bulundum. O dönemde Dr. Atakan'ın farklı kişiliği beni etkilemişti. Özellikle Türk Hoechst ile bütünleşmiş kişiliği, işle ilgili en ince ayrıntılarda dahi bilgi sahibi olması, neredeyse şirkette her çalışanı aileleri ve tüm geçmişleri ile birebir tanınması, işçi temsilcilerinin kendisine duydukları güvenle diğer yöneticilerden çok farklı olduğunu hissetmeme ve ondan etkilenmeme neden olmuştu. Müzakerelerin çatışma ve kırılma noktalarında dahi, anlattığı bir anekdot veya fıkra ile gerilimi nasıl ortadan kaldırdığını, o an uzlaşma olmasa dahi, uzlaşma yolunun nasıl açık tutulduğunu, içinde bulunduğu müzakere ekibinin ve karşı ekibin gerilimine rağmen bunu nasıl sağladığını görüyor, hatta bazen de fazla uzlaşmacı olduğu, yumruğu masaya vurmamızı engellediği yönünde düşüncelerle içten içe eleştiriyordum.

Geçenlerde kişisel arşivimde araştırma yaparken 1988 yılından kalma küçük bir defter elime geçti. Bu defter beni Türk Hoechst'te çalışmaya başladığım yıllara götürdü. Dr. Atakan'ın "Akıl Defteri" olarak tutmamı istediği defterin içinde, genç bir avukattan bir Personel Müdürü yaratmanın hikayesi vardı. Defterin sayfaları arasında, güvenlik görevlilerinin devriye saati ile ilgili konulardan, mutfaktaki bulaşık makinesine, mutfaka alınan gıda malzemelerinden, personel taşıma servislerindeki oturma planına, temizlik odasındaki camların temizliğinden, bir işçi arkadaşımızın (ismi defterde kayıtlı) rahatsızlığı nedeniyle 37,5 derece ateşle çalışmış olduğunun takibinden, bahçedeki bitkilerin bakımına, komşu firmalar ve resmi kuruluşlarla ilişkilere, özet olarak üretim sürecinin dışındaki, bir işletmede meydana gelebilecek veya gelmesi muhtemel her olayın içinde olduğumu, henüz bir aylık deneme sürem dahi dolmadan, Dr. Atakan'ın yönlendirmesi ve takibi altında tüm bu işlerin altından başarı ile kalktıkça kendime güvenimin ve çalışma azmimin giderek arttığını hissettim.

Aslında kariyerimi bir avukat olarak sürdürmeyi planlamışken, insan ilişkileri ile işletme disipliniyi sağlamanın en üst noktada olduğu bir alanda "Personel ve Endüstriyel İlişkiler Müdürlüğü" gibi bir sorumluluğu üstlenmek aklıma gelebilecek en son meslek olabilecektken, Dr. Atakan ile birkaç kez bir araya geldiğimizde beni ikna etti. Personel Yöneticiliği alanında, "İş Hukuku" ile ilgili bilgiler dışında hiçbir tecrübem olmamasına rağmen, "Personel ve Endüstriyel İlişkiler Müdürü" unvanı ile işe başlamamı sağladı. Fakat bana hissettirmeden bir "KOÇ" gibi, benimle çok yakından ilgilendiğini, bir öğretmen gibi mesleğin inceliklerini bana nasıl öğrettiğini, o zamanlar "bana soluk alma fırsatı dahi bırakmıyor" şeklinde yorumlamış olsam da, bir gün geriye baktığımda, "o küçük akıl defterindeki" konuları gözden geçirdiğimde, kendisine duyduğum hayranlık bir kat daha artıyor.

Yıl 1974, Sarıyer Urcan'da bir şirket yemeği.

Aynı gün, şirket yemeğinde genç iş arkadaşları ile sohbet ederken...

İşe başlamam konusunda ilke olarak anlaştıktan sonra, henüz resmi olarak işe başlamadan önce dahi, bana o kadar çok vakit ayırıp, şirketi ve çalışanları, iş süreçlerini, tedarikçilerle olan ilişkileri, şirketin "Büro" olarak adlandırılan, Genel Müdürlük ve Ticari kısımlarla olan ilişkiler sistemini, işimin önemli bir kısmını teşkil edecek işçi sendikası ve temsilcilerle olan ilişkileri öylesine ayrıntılı anlattı ki, işe başladığımda sanki 6 aydan beri bu işlerin içindeymiş gibi hiç yabancılık çekmeden, üretim süreci dışındaki tüm işlerle bir anda muhatap olup, çözümler yaratmayı başardım.

Örneğin o dönemlerde bu kadar yaygın bilgisayar imkanı olmadığından, tüm personel veri tabanı, kartoteklere işlenirdi. Biraz önce bahsettiğim işe başlamadan önceki dönemde, fabrikada kendisine bağlı müdür yardımcılarının başlayarak, tüm çalışanları ve hatta yakın ilişki içinde olduğumuz tedarikçileri, firmadaki geçmişleriyle, yaşadıkları olumlu ya da olumsuz olaylarla, almış oldukları disiplin cezaları ya da ödüllendirmelerle her yönüyle tüm şeffaflığı ile bana tanıtmıştı. Fakat böylesine hassas noktaları bana anlatmadan önce, ketumiyet konusunda beni defalarca sınadığını hissetmiştim. Buna rağmen bu tür konular konuşulurken, mutlaka uyarıda bulunmayı ve hatırlatmayı da kesinlikle ihmal etmezdi. Günümüzde "yönetim guruları"nın beş yıldızlı otellerde, yaldızlı sözlerle açıkladıkları birçok yönetim felsefesini, kendine özgü formül ve üslup ile gençlere aktarmayı çok iyi bilir, zaman zaman da tekrarlayarak bizler tarafından benimsendiğini görmek isterdi. O yıllarda Dr. Atakan ile çalışmış pek çok arkadaşımın hatırlayacağını sandığım "4 T" formülü bunların en meşhurlarından biri idi. Sanırım Japon yönetim felsefesinin Türkçe'ye uyarlanmış şekli idi. Her biri "T" harfi ile başlayan 4 anlamlı sözcük : "TERTİP, TAKİP, TERBİYE, TEMİZLİK". Özellikle ilaç üretimi gibi hassas bir süreç için GMP (iyi imalat uygulamaları) gibi kurallar topluluğunun, işletme disiplini ve insani boyutu da içine katarak, bu dört sözcükle çok iyi özetlendiğini şimdilerde çok daha iyi anlıyorum.

1980'li yıllarda, henüz bankacılık ATM sistemi gelişmediği için ücretleri mensuplarımıza nakit olarak zarf içinde verildi. Personel Servisindeki arkadaşlarımız, bankadan toplu parayı getirir, bozuk paralar da dahil, bordrolarla birlikte bunları zarflara koyar, hesabı tutturduktan sonra, bugün temizlik firması şefinin kullandığı o zamanlar "VEZNE" dediğimiz binada bu ücretlerin dağıtımını başlardı. Hiç unutmuyorum 1988 yılı Aralık ücretlerinin dağıtımını yaptıktan sonra, yılbaşı tatilimiz başlayacaktı. Her şey yolunda gidiyordu. Dağıtım işi tamamlandı, kutudaki tüm zarflar verildi derken, bir arkadaşım kendisine ait ücret zarfını almadığını söyledi. İmza listesine bakınca gerçekten de almadığını gördük. Maaşların zarflandığı odayı, dağıtım yaptığımız vezne odasını her yeri altüst ettik, fakat kayıp zarfı bulamadık. Arkadaşımızın mağdur olmaması için, kasadan avans alarak onun maaş ödemesini derhal yaptık. Hata Personel Servisi olarak hepimizindi. Durumu bir tutanakla tespit edip, konuyu Dr. Atakan'a rapor olarak sundum. Çok üzgün olduğumuzu, bu açığın da bizim ücretlerimizden mahsup edilmesi gerektiğini söyledim. Özellikle "para" konusunda çok dikkatli olmamız gerektiğini, her adımımızın kontrollü olmasını, bu konuların aceleyle getirilmemesini, servis içinde birbirimize güvenmemizin de şart olduğunu söyledi. Bir sonraki ay, maaşlarımızdan mahsup edilmesi gereken avans tutarlarını kendisine imzaya götürdüğümde, hepsinin üzerini çizip iptal ederek, bunun bir ders olmasını, bundan sonra bu konuda çok daha dikkatli çalışmamız gerektiğini söyledi. O günden sonra da parasal konularda asla bu tür bir hatayla karşılaşmadık.

Yıl 1974, Sarıyer Urcan'dan bir başka kare.

Aslında meslek hayatımın çok uzun sayılmayacak bir bölümünde takriben 2 yıllık bir süre içinde Dr. Atakan'la çalışmış olmama rağmen, İnsan Kaynakları Yöneticiliği ve Endüstriyel İlişkiler uzmanlığı gibi, insan ilişkilerinin çok yoğun yaşandığı, çatışmanın ve uzlaşmanın bıçak sırtı gibi birbirine yakın olduğu bir alanda, O'ndan çok şey öğrendiğimi zaman geçtikçe çok daha iyi anlıyorum.

Dr. Atakan, direkt işle ilgili konular dışında tüm çalışanlarla yakın bir iletişim içindeydi. Çalışanların çocuklarının eğitim ve sağlık durumları, kendilerinin sosyal durumları, evlenenlerle, ev kuranlarla yakın ve hatta bir "yaşam koçu" gibi ilgilenmesi hayranlık duyduğum özelliklerindendi. Benimle olan kişisel ilişkilerinde de aynı yakınlığı her zaman hissetmişimdir. Hatta emekli olup firmadan ayrıldıktan sonra da iyi günde, kötü günde, bir aile büyüğü olarak her zaman destek olmuştur.

Dr. Atakan emekli olduktan sonra da, aradan yıllar geçmesine rağmen, düzenli olarak kendisini arama veya bir araya gelme durumum olmadığı halde, çeşitli vesilelerle görüştüğümüzde, çok sevdiğim bir aile büyüğü ile karşılaşmış gibi mutlu olduğumu hissederken, onun da gözlerinde aynı sevgiyi ve dostluğu görüyorum. Sanki aradan yıllar geçmemiş de, fabrikadan bir öğle paydosunda beraberce çıkıp, bir yerlerde buluşmuşuz gibi bir duyguyu yaşıyorum. Bir çağlayan gibi gür sesi, yüzünden hiç eksik olmayan gülümsemesiyle sanki bir cumartesi mesaisinde koridorda karşılaşacak, ayaküstü bir şeyler konuşacakmışız gibi duygular içinde saygıdeğer büyüğümüz ve duayenimiz Dr. Atakan'a sağlıklı ve mutlu bir ömür diliyorum.

1988-1990*

6 Temmuz 2000, İSO Ödül Töreni
Dr. Atakan emekli olmasına rağmen sevincimizi paylaşmak üzere gelerek bizleri onurlandırmıştı.

GÜVEN VEREN TOKALAŞMA

S. KARAMAN

Sn. Atakan'ın benim unutamadığım en önemli özelliği; kim olursa olsun, kimi görürse görsün, merhaba diyerek tokalaşmasıdır. 1988 yılında beni işe kendisi almıştı ve odasına girdiğim zaman çok heyecanlanmışım , fakat o tonton ellerini sıkıttığım zaman tüm heyecanım sona ermişti. İnsana verdiği sıcaklık ve güven çok önemliydi. Laboratuvara geldiğinde, ya da kendisini herhangi bir yerde gördüğümde, ne işim olursa olsun hemen bırakıp elini sıkmak için acele ederdim, çünkü ellerim onun sıcak ve tonton elleri arasında kaybolurdu. Hâlâ fabrikamızı ziyarete geldiğini duyduğumda yine tokalaşmak için sabırsızlanırdım ve heyecanlanırdım.

1988-1990*

Dr. Atakan'ın ünlü tokalaşmalarından biri...

"BENİM ADIM..."

BÜLENT SAATÇİ

Türk Hoechst firmasına 1989 yılı Eylül ayının 2.haftası, aile şirketine (eniştemin kardeşi) çalışmanın zorluğundan dolayı iş müracaatında bulundum. Müracaatım olan Riva'da işbaşı yapacağımı düşünürken, kendimi Dr. Atakan'ın karşısında buldum.

Bana teklif ettiği brüt maaş, eski maaşımın 3-4 katıydı. Teklif karşısında şaşkınlığımı gören Dr. Atakan, yanımızda olan Mehmet Yeral'a dönüp "galiba beğenmedi Mehmet!" dedi. Fahrettin Bey'den depodaki diğer sorumlu arkadaşların kartlarını rica etti, brütü biraz daha artırdı ve "itiraz yok, daha fazlasını vermem, yeter!" dedi. Bu kez ben "nişanlımla görüşeyim" deyince de "tamam, eşine fikrini soran adam işimize yarar" diyerek işbaşı verdi.

Eski işyerim istifamı kabul etmeyip "işini engelleriz, Dr. Schaden iyi dostumdur" deyince, kendimi tekrar Dr. Atakan'ın karşısında buldum. Kendisine durumu izah ettiğimde, bana şöyle söyledi: "**Evladım, benim adım, Dr. Kemal Kâmrân ATAKAN!** Bunu iş hayatın boyunca asla unutma!"

Söylediklerini asla unutmadım. Bu olayın üzerinden 19 yıl 6 aydır geçti, hâlâ birlikteyiz. Ömrü uzun olsun...

1989 -1990*

*) Dr. Atakan ile birlikte çalışılan dönem

Şu anki Genel Müdürlük binasının temel atma töreninden. 1986-1987 olmalı. Kahverengi, yakası kürklü paltolu ve gözlüklü bey, dönemin Genel Müdürü, müteveffa Dr.Schaden.

Genel müdürlük binası yükseliyor. Dr. Atakan fotoğrafın arkasına şu notu düşüyor: "İnşaat iyi devam ediyor."

Genel Müdürlük binasının 15 Eylül 1987 günü yapılan açılışına ait davetiyein kapağı.

Dr. Atakan bu kez de davetiyein içine not düşmüş: "Sonunda açılış yapıldı!"